

Där stod de fortfarande, trots allt som hänt. Oavsett om det hade regnat eller till och med snöat så hade de alltid funnits just där. De var båda klarblåa, även om de inte hade kvar forna tiders lyster. På den tiden, då när de kunde förföra en betraktare med den djupa färgen och den smidiga formen, hade de varit universums centrum. Det såg ut som om de visste om det. De vita, kraftiga banden som löpte från ovansidan till den punkt där de sammanstrålade med golvet, var visserligen inte vita längre, men de var stolta. Han hade inte velat göra sig av med de två eftersom han betraktade dem som livskamrater. De hade utkämpat och vunnit strider där de på förhand hade tyckts vara underlägsna, men de hade också förlorat mäktiga dueller och fältslag. De hade, helt oberoende av utgången, alltid fått honom att känna sig osårbar, tills det otänkbara inträffade.

Han dröjde vid de minnen de skänkte honom. På samma sätt som Atlas hade uppburit himlavalvet på sina axlar i de grekiska gudamyterna, hade de förlänat honom sin styrka och stadga när de slagit följe med honom varthän än vägen hade fört honom.

Efter en våldsam kollision hade de svikit honom för första gången och blottat hans svaghet. Längre stod de obemärkta efter kollisionen, på just den plats där de alltid funnits. Efter en tid av tvivel och rannsakan hade han åter låtit dem omfamna honom, men det hade varit för sent. De hade darrat, och de hade svikit honom igen. Han visste att han aldrig skulle få känslan av att vara osårbar igen, och de skulle aldrig åter vara universums centrum. Ändå kunde han inte förmå sig att lämna det förflutna där det måste lämnas. Där stod de fortfarande, trots allt som hänt.